

σωματικῆς ὁμοιότητος). **Ἴδιος κί ἀπαράλλατος. Τὸ ρολόι σου εἶναι ἀπαράλλατο μὲ τὸ δικό μου. Ἦταν ἀπαράλλατη ἡ ὑπογραφή του κοιν.* Ἀπαράλλατος ὁ *φ-φέντης εἶναι Ρόδ.

***ἀπαρμίτιστος** ἐπίθ. ἀπαρμάτ'στους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρμιτιστός < *παρμιτίζω, παρ' ὃ καὶ παρματίζω.*

Ἄ μὴ διαπερασθεῖς εἰς τὰ μιτάρια καὶ τὸ ὑφαντικὸν κτένι, ἐπὶ τοῦ στήμονος: Ἀπαρμάτ'στον τό'χου τοῦ διασίδ'.

ἀπαράμοιαστος ἐπίθ. ἀπαρομοίαστος Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. ἀπαρόμοιαστος ΜΜαλακάσ. Ἀσφόδ. 158 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀπαράμοιαστος ΑΜελαχριν. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 24θ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρμοιαστός < παρμοιάζω, παρ' ὃ καὶ παρομοιάζω.*

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ παρομοιάσῃ πρὸς ἄλλον, ἀσύγκριτος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων: Ποιήμ.

Ψηλότερα ἔς τὸν ἑβδομο κἀνένας δὲ θ' ἀνέβη παρὰ ὅποιος ἀπαρόμοιαστος, χάρισμα θεϊκὸ ΜΜαλακάσ. ἐνθ' ἄν.

Μὰ ἡ τέχνη του, ἀπαράμοιαστη, ἔφτανε ὅ,τι εἶχε ὁ νοῦς του σὰν τὴ σαγίττα τὴ σεισιτή, τὸ ἀλάθευτο σημάδι ΑΜελαχριν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀπαράβαλτος.

ἀπαραντούριστος ἐπίθ. ἀμάρι. ἀπαραδούριστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παραντουριστός < παραντουρίζω.*

Ἄ μὴ ἐκ μέθης παραπαίων, ὃ μὴ τρικλίζων: Σὰ βαρδουρισμένους εἶναι πάλι. — Μὰ πότε δὰ εἶν' ἀπαραδούριστος;

ἀπαραπόνετος ἐπίθ. Κρήτ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.) κ. ἄ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παραπονετός < παραπονείμα.*

Ἄ μὴ παραπονούμενος, ὃ μὴ μεμψιμοιρῶν ἐνθ' ἄν.: Οὔλοι παραπονεθήκανε καὶ οὐ μόνον ἔμεινες ἀπαραπόνετος Κρήτ. Ἀπαραπόνετος ἐν' Τραπ. κ. ἄ. Συνών. ἀπαρ- πόνευτος.

ἀπαραπόνευτος ἐπίθ. ΓΨυχάρ. Ζωὴ κί ἀγάπ. 28. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παραπονευτός < παραπονεύομαι.*

Ἀπαρπόνετος, ὃ ἰδ.: Δέκα νομάτοι μπορούσανε νὰ πλαγιάσουνε . . . ἀπαρπόνευτοι ἔς τ' ὄμορφο δέντρο.

ἀπαρστούχαστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρστούχαστός < παρστούχάζομαι.*

Ἄ μὴ στοχαζόμενος πολὺ, ὃ μὴ προσέχων, ἀπρόσεκτος.

ἀπαράσυρτα ἐπίρρ. ἀμάρι. ἀπαράσερτα Κρήτ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαράσυρτος. Ἀσάρωτα, ἀσκούπιστα: Ἐπαῖ εἶν' ἀπαράσερτα.

ἀπαράσυρτος ἐπίθ. ἀμάρι. ἀπαράσερτος Κρήτ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρσσυρτός < παρσέρνω.*

Ἄ μὴ σαρωθεῖς, ὃ μὴ σκουπισθεῖς: Τὸ σπῆτι - τὸ ἀλώνι εἶναι ἀπαράσερτο. Ἄ σάβλος εἶναι ἀπαράσερτος. Συνών. ἀσάρωτος, ἀσκούπιστος.

ἀπαρτήρητα ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαρτήρητος.

Κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴ παρατηρηταί τι, ἀθεάτως: Ἄ γκάφα του πέρασε ἀπαρτήρητα. Ἀπαρτήρητα περνάει ἀπὸ τὴ γειτονιά μας. Ἄ γροστή του πέρασε ἀπαρτήρητα.

ἀπαρτήρητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀπαρτήρητος Πόντ. (Ἰνέπ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαρτήρητος. Ἄ μὴ παρατηρηθεῖς, ὃ διαλαθὼν τὴν προσοχὴν τινος ἐνθ' ἄν.: Μπήκε μέσα ἔς τὸ σπῆτι ἀπαρτήρητος. Ἄ λογαριασμός πέρασε ἀπαρτήρητος. Ἄφησε τὰ λάθη ἀπαρτήρητα. || Παροιμ. φρ. Ἄ λύκος ἀπαρτήρητος (ἐπὶ τοῦ μὴ λεπτολόγου) Ἰνέπ.

***ἀπαρστούχαστος** ἐπίθ. ἀπαρστούχαστος Πόντ. (Τραπ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρστούχαστός < παρστούχάζω, παρ' ὃ καὶ παρστούχασκουμε.*

Ἄ μὴ ἐξοργισθεῖς, ὃ μὴ θυμώσας πολὺ. Συνών. ἀχό- λιαστος.

ἀπαρσώρητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πελοπ. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαρσώρητος. Ἄ μὴ παρσώρηθεῖς: Ἀπαρσώρητο δικαίωμα λόγ. σύνηθ. Ἀπαρσώρητο χωράφι Ἀρκαδ. Πβ. ἄδοτος.

ἀπαράχωστος ἐπίθ. ἀμάρι. ἀπαράχωτος Λεξ. Γαζ. (λ. ἀκήδεστος) ἀπαράχουτος Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παρσχωστός.* Ἄ μὴ καλυφθεῖς διὰ χώματος, ἄθαπτος ἐνθ' ἄν.: Ἀπαράχουτον ἔχ'ν ἀκόμα τοῦ νικρὸ Σιάτ. Συνών. ἄθα- φτος I.

***ἀπαράψητος** ἐπίθ. ἀπαράψητος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρσψητός < παρσψήνω.*

Ἐκεῖνος ὃ ὅποιος δὲν ἐψήθη ὑπὲρ τὸ δέον, ὃ μὴ πολὺ ψημένος: Ἀπαράψητον ἐν' τὸ κρέας Χαλδ. Ἀπαράψητα εἶναι τὰ φασούλα αὐτόθ.

ἀπαργά ἐπίρρ. Πόντ. (Τραπ.) Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἀργά. Μετὰ πολὺν χρόνον, πολὺ ἀργά: Ἀπαργά ἔρθεν-εἶδ' ἄτον.

***ἀπαργουῦ** ἐπίρρ. ἀποεργουῦ Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἀργά κατὰ τὰ εἰς -οῦ ἐπίρρ.

Πρὸ πολλοῦ χρόνου: Ἄσμ. Ἀποεργουῦ τὸν εἶαμε ἔς τῆς ἐρημιᾶς τὰ ὄρη, πῆματος ἦτο σύσσωμος καὶ θερμοσκοτωμένος (μοιρολ. εἶαμε = εἶδαμε, πῆματος = αἰμόφυρτος).

ἀπαργῶς ἐπίρρ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.) Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἀργῶς. Λίαν βραδέως, πολὺ ἀργά: Φρ. Ἀργῶς κί ἀπαργῶς (βραδύτατα).

ἀπαρέσκω Χίος (Χαλκ. κ. ἄ.) Τὸ ἀρχ. ἀπαρέσκω. Ἀπαρνοῦμαι: Ἐν σ' ἀπαρέσκω.

ἀπαρξίικον Τσακων. ἀπαρξίικον Τσακων. Ἀγνώστου ἐτύμου. Φέρομαι τραχέως πρὸς τινα. Συνών. ἀπαρξίκου, ἀποπαίρνω.

ἀπαρῆγητος ἐπίθ. ἀμάρι. ἀπαρῆγητος Ρόδ. (Φάν. Σορον.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρῆγητός < παρῆγη.*

